
Camins d'aigua (i d'altres poemes)

Jordi Yuste i Medina
2000 - 2009

I

La mar camina
per camins d'aigua
(és blanca i bruna,
és neu i és aire)

La mar m'envolta
(batecs i platges)
serena i nua,
bella i amable

El cos de la mar és tot farcit d'aigua
(la lluna minvant des del cel l'esguarda)
Jo que me la miro hi veig l'estimada
(i ella m'ha mirat complaent i blanca).

D'una revolada
La mar m'ha pres l'ànima
roent i feréstega,
altiva i airada.

D'una revolada
s'ha tancat la capsa
de l'ós de cartró,
del castell a l'aigua.

D'una revolada
la guitarra calla
Per mudar de veu
(ara enamorada).

S'adormen els estels i ella somieja
Jo jec al seu costat, que no és pas sola,
aquella a qui l'amor ha dut penyora
tan lluny i a prop hi sóc. No val enveja

que al front hi du la llum de les albaides
i al ventre dolç raïm. Ningú no gosa
com jo prendre a la nit un ram d'estrelles
per ser-hi al seu costat,
tan a la vora.

Dóna'm un bes
que la nit ens apresa
blanca la lluna, blanca i minvant.

Dóna'm un bes
i convidem a prendre
d'aquest cos claríssim la sorra i la sal.

Damunt les onades
el teu coll es vincle,
s'atansa als meus llavis de sobte cansats

i amb un bes dolcíssim
retorna la vida
a la platja sola (som tu, jo i la mar).

Perquè no hi ets et sé propera
i en no veure't t'imagino
precisament dibuixada pel desig.
I al lluny coloms, catedrals i gavines
amb veu de nens que gemeguen
potser sabent que no hi ets.
El cargol s'estira al seu jaç de pedra
l'elefant remuga amb veu callada
mentre el cel és fosc
potser sabent que no hi ets.

Una guitarra gemega versos del sud
i tot retorna lentament al somni
mentre les goles es trenquen
amb la calor de l'estiu
i algú en un racó et recorda
tot i pensant que encara ets lluny.

...i vindrà la nit a vestir-te de plata.
Nua i d'argent, la sina de l'aigua
tota jo prendré, atzarosa i clara.
(i vindrà la nit a vestir-te de plata)

L'albada pren camí
(per tu n'és blanca)
només per un instant,
com n'és l'aurora.
Després no haurà cap himne

sols silenci,
damunt la terra clara
(que ara és fosca).

És tot just a prop teu
que trenca l'ona
damunt el pit seré,
la galta blanca.
Vermella com ahir,
la sang penyora
del teu cos senyorívol
tot l'aroma.

Trenques el dia que un dia
era llum, amor que em mores,
amor que em mates i em neixes
amor sol, amor que em robes.

Perquè és sola la tenebra,
sola l'estimada lluna,
sola dona i sola estrella,
com tu és sola i sol em trobes.

Que en tenir-te bé em tenalla
el neguit de no saber-te
estimar. Tot sol t'estimo
sol amb tu i amb tu sol, sola.

Mentre l'endemà se'ns trenca,
jo et dibuixo altre vegada
i altre cop volent em mores
i altre cop volent em neixes.

I em ve de la terra l'aire
I em ve de l'aire la terra
que per tu la vida em deixa
però tu la vida em dones.

Ai amor, ets com la pedra
que el riu du, rodona i plana,
que en acabar just comença.
sempre nova per més clara.

Ai, amor, ferotge i blanca,
em dus de la vida el rastre

i del silenci m'allunyes
i de la por em fas cuirassa.

Tot fent giravolts arribes,
tot fent giravolts t'enlaïres,
pedra rodona i precisa,
(ai, amor, anell tot d'aigua).

La mar no està mai sola

Quan la solitud et prem i et confon les hores,
quan es desdibuixa el rostre de la poesia,
quan ets només un adéu i no un bon dia,
és llavors que saps (la mar no està mai sola...)

Mentre resta feréstega la terra
penjada al fil subtil dels nostres somnis
ja saps que saps, però en això que dubtes,
i no saps si el que saps és pas saviesa...

Només en aquest nom trobes de sobte,
amor, esporuguit alè a les ombres
I de sobte reses i penses i tremoles
sabent com saps (la mar no està mai sola...)

És bell el moviment que com les ones
el teu cos senyorívol ara trenca
Ferotge però segur, cap incertesa
la teva serenor mai no destorba.

El teu ventre, estranya primavera
ens du la màgia rara de la vida
enjogassada riu i el vent desitja
(demà potser serà no tan encesa)

La rosa juga entremaliada
Ens fa fremir i gemega, mai no és sola.
És flor ferotge però bella a l'hora
com solen ser-ne els versos dels poemes.

II

Qui sóc que ja no sóc als ulls que em veien?
On és l'antic estar tan a prop vostre?
Malalt ahir, he buscat de mans tendresa
Però avui les meves mans són de vos orfes.

He esgarrapat el ventre de la terra
I del silenci he tret dolça companya
Qui gosa ara de sobte despertar-me,
i reclamar, roent, l'ànima meva?

Si tota l'heu vestit d'oblits i randes
Si tota l'heu vestit de dols i esperes
Si sola l'heu deixat quan era morta
Si morta l'heu deixat quan vostra era.

Mercadejant oblits, la nit sencera,
Ja noaurà mai més a l'ombra blanca
Del suro i de l'avet, ja no més ombra
Del pi gegant robat a l'orfe terra.

Barrat el pany tindré, però en tota pedra
Dels nostres vells enyors hi jeu el rastre
I encara les nostres veus tindran l'aroma
De l'atzarós camí que al mur féu l'heura.

Qui ara sóc no ho sé, que els ulls no veuen
Però tot i estar tancats, sí sé qui foren
Ahir l'arbre arrelat, pacient penyora,
Que un dia compartí la vostra espera.

Vi

Les agulles de la nit
fan plorar la dolça vinya
Les agulles del matí
fan a la vinya morir.

Plora el cep, raïm ple d'aigua,
pàmpols dolços, dolç matí
neixen les llàgrimes brunes
que ens donen l'esperit del vi.

Ella riu per nosaltres
perquè és eternament efímera
n'és un instant
repetit fins l'infinit
com un murmur de veus mudes
que no són perquè no són possibles...

El fum dibuixa anells
i l'aire pateix canvis de pressió:
és el so del compacte
que trenca la nit de lluna blanca
que els coloms aprofiten
per refer les plomes humides.

Les hores són curtes
quan no hi ha res a fer
per deixar de fer coses
prop de les catedrals...

Intermedi

S'apaguen els estels per adormir la lluna
I demà el sol la desperta
per poder-hi anar a jugar
Somniem plegats, a la llum de les espelmes,
(que demà el gall canta i tot torna a començar...)

Les hores moren mentre
grapeges l'ordinador tota distreta
I el rellotge al passadís ens clou les hores
Després no hi ha demà
Tan sols hi ha veure't.

Sol a sol, retorna la migranya
I ens deixa el cel obscur quan és de dia.
Hom veu passar pels cims la mort molt sola
Tan sola com l'amor o com la ira.

Els terrats són plens d'antenes i corrioles
De sota la ciutat el nas es mira
Només és foc i llum la teva sina
Cap lluna el teu cos nu mai no destorba

Defuig l'escarceller, que tot és ombra
Que el teu mont solitari no somniï.
La rosada dels meus dits ara tremola:
Demà no sabrà ser-ne prou rosada.

Al lluny

Al lluny esguarda, blanca la mirada,
sense mai témer ser presa d'altres ulls
Com la mar és sola, però es sap enamorada
com la mar és trista, quan trenca al meu escull.

Onada viatgera, tremolós l'encalça
un home minúscul que també és tot sol;
però així que s'acosta, humilment, a besar-la
l'onada s'aixeca i en escuma es fon.

Ella és com el blat que a l'estiu trenca
Els camps de sota el sol on ningú gosa
Desdir la lluentor que els cabells donen
a l'aire nou on neix la primavera.

Minúscula la lluna entona l'himne
secret i mai sabut de les aurores
I ella tota riu que per saber-les
a l'ombra del matí li pren penyora!

Guaridora de somnis, prem el ventre
del temps, inesperat, que mai no arriba.
Distant ens dus la llum de l'englantina
distant ens mostres l'ànima, feréstega.

Guaridora de cignes, prem la gola
i deixa fugir el cant de la tenebra
perquè ets tota llum i el temps apresca
de dues solituds, fes-ne una sola....

Potser sense mai trobar-se
tot just quan la llum albira
així la nit t'imagina
i així el dia vol guanyar-te

La llum et du de la terra
la imatge blanca i precisa
però de nit la terra frisa
ferotge d'ombra i disfressa.

Per qui bateguen les ones?
Per qui els astres prenen vida?
El dia és llum consentida
La nit màgica és d'aromes

Potser sense mai trobar-se
tot de bracet es somnien
la nit, els rastres espia
del dia (que l'ha espiada).

Silenci

Silenci escrit enmig les paraules
quan no hi ha ulls, quan no hi ha llavis...
Només lletretes de colors que amaguen
tota la bellesa de la paraula...

No puc ser el que vols, però alhora m'inventes
i en trobar-me la imatge precisa et fereix
perquè no és en el món del somni on hi ha ulls
ni és sempre cel el fil de la mirada...

Perquè potser som ombres mal dibuixades
que amaguen la llum d'una onada bruna
I a batzegades cavalquem miratges
I a batzegades cerquem noms i vides

I una nit qualsevol omple de festa
l'espasme retrobat de la ignorància
I ja no saps qui ets. En això busques
la llàgrima feliç de la infantesa.

És la solitud qui et pren sencera
i enmig de la cacera t'emmiralla
un buit com l'infinit cabdell d'Ariadna
que mai no arriba tard, però mai té pressa.

(I no hi ha ulls i no hi ha llavis
només l'eternitat, tota sencera)

Un altre dia trist i tu l'albires
Tot llàgrimes i mar, tota ferida
Perduts a l'infinit. No hi ha gavines
Que duguin als seus becs pàmpols de joia.

Els ulls em veuen tots, ulleres fosques
Només perquè passegen la mirada
No hi ha cap intenció de veure'm. Ombres
De llums que fan fugir la tendra fosca.

Només el fluorescent, només la taula
Només l'ordinador que tot ordena
I moltes solituds i moltes cendres
Al fum dels cigarrets, la vida obscura.

Després tot és un tren, tot passa i pesa
Per veure aquells ulls teus que no menteixen
Un altre dia trist, tu ja ho sabies
Tot llàgrimes i mar.
Tot poesia.

Carnestoltes

Dansen frenètiques amples pells d'ivori
eben i atzavara, nacre nu, tot dansa
Dansa de palmeres, sola lluna dansa
dansa, noia bruna, sola noia, dansa.
Fils i campanetes, plomes, hores, randes
Dansa solitària, sola noia blanca
Dansa mort ben trista, dansa mort, tot dansa
Dansa vida sola, viva i sola dansa
L'esquellot repica, vine, corre, dansa
Dansa noia sola
prop de l'aigua blanca.

Sis fluorescents

Sis fluorescents i al lluny una ombra d'arbre
que es dibuixa molt al fons de la finestra
tot taules al voltant i d'altres homes
callats. Al monitor pupil·les preses.
Algunes veus s'arrisquen al murmuri
de parla d'ascensor, de temps. És dia
d'antuvi malvenut i el sol reposa
abans del cant galdós de la sirena.
Ben netes són les mans, l'espatlla recta,
un aire de pot que omple l'espai verge,
i tan sols el tabac, fum, es rebel·la
tot dibuixant anells i solcs, espurnes.
Vençut i empresonat, l'home recerca
el mai arribat bes de la fortuna
demà sis fluorescents i una ombra d'arbre
al lluny, ben, ben al fons de la finestra.

D'onze a dotze

Tot es redueix a una hora
bes, paraula, cos, només una hora
res més després ni abans, només una hora
tot just saber ser i sentir, no més d'una hora

Amdós debades badem, la nit se'ns dóna
tota sencera, aixafada, blana i rodona.
Som tu i jo, només, tot just una hora
després el son ens pren (ai, lluna fosca!)

Tem el cant de la sirena, tem l'aroma
d'altres veus que oblidarà, només una hora,
abans no arribi el vespre faig penyora,
per ser-hi junts, tu i jo,
(junts d'onze a dotze).

Trist és l'horitzó si tu no el mires
blava línia atzarosa que no acaba
trist és com l'atzar, mirada albiures,
si els teus ulls el seu rastre no acaronen.

Trist com jo si tu no em prems els llavis
i em dones un dolç bes; trist si no em mostres
un mar tot horitzó, roent però savi,
silent i cobejós, solemne i pràctic.

Cargol

No vull abandonar el cargol de pedra
que ens observa per sobre l'unicorn
ni les lloses regulars i fosques de sota l'arc
que vigilen les calaveres
ni les gàrgoles que ens han vist caminar,
deturant-nos entre bes i bes.
Somniar darrera els murs, les pedres
una sobre l'altra,
amb el silenci cobejós i còmplice
del murmuri de l'aigua,
el cant de les oques mudes
que ens distreu de la música al carrer.
Guitarres ferides de nas fred
i veus de llustrina totes rovellades,
banda sonora d'abraçades urgents,
bressolats, tu i jo,
pel grinyol de les gavines.

Mesura d'amor

Mesurem els metres quadrats d'amor disponibles
potser insuficients per a la mirada
intensa en funció dels llums halògens instal·lats
Pocs no faran prou llum a l'iris tacat de negre
Massa faran aclucar la parpella fina i ondulant.

Mesurem si renunciar a lloses perfectes i exactes
fa trontollar el pas ferm camí del bes
Si un bany desnerit, sense miralls ni marbres
ennobleix prou la sella estreta on ens seiem
de tant en tant i dia rera dia
compartint escalf, lectura i plaer.

Mesurem si és suficient saber-ne transitori
o potser impossible aquest precari benestar
Mesurem si som prou assenyats, tant com la resta
D'hàbils cercadors de metres quadrats.

Venguem-nos la innocència a terminis rapinyaires
després de mesurar quant d'amor hi cap
Tot i contemplant el que fugí per les finestres
del pati
(que no acaben de tancar).

Quan arriba el vespre s'encén el fanal del balcó,
I de vegades la lluna guaita l'entresol.
Al compacte Stravinsky, Debussy, Bach...
L'ordinador fa de ploma i de finestra
mentre l'espera és llarga però plaent
tot sabent que quan arriba el vespre
s'encenen les estrelles,
(calla el vent).

Mitjons XXI

A fora fa fred de novembre
Però és un octubre com de castanyes primerenques
La gent se n'hi posa a les butxaques
Cercant l'escalf de la dotzena
No prou dolces, no prou calentes
com els mitjons de llana de les àvies.
Ve la neu i és novembre,
Potser previsor a i poruga
Sap que canvien els dígit del segle
La catedral és blanca com les gavines que l'habiten
Correm tots a sentir els flocs
i a fer boles quasi rodones de cristalls
Nou-cents noranta nou
Nou-cents noranta nou mitjons s'apressen a dur les àvies
Sàvies com són de segles i mil·lenis
Nou-cents noranta nou a les Rambles que reobren Liceus
Enrera cendres de llars i botigues obscenament prosaiques
Segurament amb mitjons, com les àvies,
Sense castanyes a les butxaques ni vestits de nit ni farbalans
Tot torna al seu lloc con la neu previsor a
Xofers i limusines, corbates i mocadors
L'àvia fa mitjons,
Nou-cents noranta nou mitjons
Proclamen nous eclipsis de gavines
Que prenen el foc per fer i refer
És el constant sargir de les àvies:
Mil nou-cents noranta nou mitjons.

Vora la mar

Caminant per la vora de les ones
Plató de barques i pins i bancs de pedra
Ni violins ni violes sobre el xiuxiueig del vent
Només bes silencios al Roc
El mar indiferent posant-hi la besada
Després d'altres besades
Després més aire i més bes:
El bes.

III

La nit camina per sobre de les pedres
sense peus ni solta, només camina
va marcint les taques i els colors i les formes
camina i camina i ens perd els noms i les normes.

És nit profunda i ens pot sense fronteres,
camina i camina sense carnestoltes ni espelmes
és només la nit, que camina i camina
per sobre de la nostra petita presència.

...I vindrà la mar a rentar-nos l'ànima
flor blanca l'ona, flor blanca i serena
Nosaltres vinclats a l'ombra del préssec
que vindrà la mar, tota blanca i sencera.

S'endurà el paisatge de pedra i falguera
cantarà el falziot, mentre dorm la cirera
Que vindrà la mar! Que ve tota sencera!
Correm com cargols a amagar sota terra!

Si em dius un mot i jo no t'escolto
debades estant, sota la figuera,
no és pas per no saber que la vida em parla:
és que l'he perduda a la branca més tendra.

..I després vindrà la festa
i tot serà llum i flama
olor de pólvora cremada
i cilindres de cartró al camí
mentre la primavera ens besa
i ens du la mar tota la serena nit.
I després vindrà la festa....

Escolta, som a meitat del camí,
si és que el camí té mesura:
com es mesura el camí?

Escolta, la lluna sanglota
què haurà menjat? Jo no ho sé
però té la panxa rodona
i pebre verd a l'alè.

IV

Només avui, que demà no torna
la pluja dolça ni la veu del vent
Només avui, que et sé presonera
de l'ànsia de l'espiga i de la mel.

V

Escolta el vent que ara no parla
Escolta els llavis que ara estan tancats
Escolta la pluja calent i mullada
Escolta la sàvia cançó de la mar.

Escolta el silenci que et duc a la vora
Escolta la lluna rodona i silent
Escolta la platja que ara és deturada
(les ones són dolços caramels d'argent).

Si és llarg el camí, que mai no s'acaba
que d'un horitzó un altre horitzó neix
Si és llarg el camí, que la nit ens atrapa
(...i atrapa la terra, rodona i silent).

Endins és el camí
Anem-hi!!
Endins ens du la nit.

Tu només
i amb tu les margarides
quan miren a ponent.

La lluna plora i el sol sospira,
només per agafar-te
suau entre les dents.